

Спрѣгнѣто (синезевгменонъ).

136. Тая фигура е естественна, и употрѣблява ся въ всякой языкъ твърдѣ често. Тя быва, когато вѣтіята иска да избѣгне отъ повтореніе-то на нѣкон чясти общы въ нѣколко едноподружны прѣдложенія въ періода, като: *Господи, кога ты видѣхмы гладенъ, или жяденъ, или спраненъ, или голъ, или боленъ, или въ тѣмницѣхъ, и не ти послужихмы?* (Мат. 25, 43).

Паропомазія.

137. Споредъ Ермогена тая фигура става, когато една дума въ періода ся взема и въ собствено и въ метафорическо значеніе на пр. *Добродѣтелити и великити мѣжѣ умирахъ, но тѣхны-ты имена не умирахъ.*

Парихызисъ.

138. *Парихызисъ* е, когато ся изговарять двѣ или повече думы, конто имѣть нѣкон отъ слоговеты си еднаквы, или и когато сжщата дума ся полага въ двѣ значенія на пр. *Пази Ъже отъ гладны вѣлицы и отъ ѿверскы Гърцы.* — *Миръ мірови твоему даруй.*

Подобноокончательно.

139. *Подобноокончательно* е, когато ставицыты на членоветы или членовети на періода окончавать на истыты слогове, като: *Прилѣжніето ся похвалява, трудѣтъ ся награждава, успѣхѣтъ ся увѣщява.* — *Учете ся прилѣжно, испытвайте внимателно, и обхождайте ся почитенно.*

Равночленно.

140. *Равночленно* ся нарича, когато членовети въ періода имѣть равночисленны слогове, като: *Не нѣмѣхъ, Господи, не нѣмѣхъ; но ѿмени твоемѣ.*